

kód šíp

*Viděla jsem kostel nad Orlicí řekou,
slyšela jsem jeho zlatý zvon,
pro než upřímnost českou starověkou
rozervat lítých vášní shon.*

Již jedenáctá odbila,
a lampa ještě svítila.

Na topole nad jezerem
seděl vodník podvečerem.

Což jsi se tak zasmušila,
dcero má.

Jen do třetice zahrát přišel,
pak ho již nikdo neuslyšel,
ani nespátril.

Rád stařeček povídává
o vdově a o pokladě.

V radostném plesu vznášejí se vzhůru,
až i se vznesly k andělskému kůru.

Okolo lesa pole lán,
hoj jede, jede z lesa pán,

Šedivé mlhy nad lesem plynou,
jako duchové vlekouce se řadem.

Dětská hlava bez tělíčka
a tělíčko bez hlavy.

Zemřela matka a do hrobu dána,
siroty po ní zůstaly.

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.

V radostném plesu vznášejí se vzhůru,
až i se vznesly k andělskému kůru.

Kletbu zůstavuji tobě,
bys nenašla místa v hrobě,
žes mi zvůli dávala!

Umřela panna v době jarních let,
jako když uschne mladé růže květ.

Kletbu zůstavuji tobě,
bys nenašla místa v hrobě,
žes mi zvůli dávala!

Což jsi se tak zasmušila,
dcero má.